

หมวดทาน

1.)	ทำบุญอย่างไรได้บุญมาก	หน้า	2
2.)	สังฆทานที่แท้จริง	หน้า	5

ทำบุญอย่างไรได้บุญมาก

การทำบุญในที่นี้จะกล่าวถึงการให้ทานเท่านั้น สำหรับการทำบุญประเภทอื่น สามารถอ่านได้ในหมวดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำบุญประเภทนั้นๆ โดยตรง รวมทั้งในเรื่องเวลาและสูตร ในหมวดธรรมทั่วไป ซึ่งเป็นสูตรที่สรุปเปรียบเทียบผลบุญที่ได้รับจากการทำบุญแทบจะทุกประเภท ว่าประเภทไหนให้ผลบุญมาก/น้อยกว่ากันอย่างไร

การให้ทานในที่นี้ จะเน้นที่การสละวัตถุสิ่งของ หรือทรัพย์สินสมบัติให้แก่ผู้อื่นเป็นหลัก แต่ก็สามารถประยุกต์ใช้ได้กับการให้ทานอย่างอื่นๆ เช่น ธรรมทาน(การให้ธรรมเป็นทาน) อภัยทาน(การให้อภัยแก่ผู้อื่น) ได้เช่นกัน โดยการพิจารณาเปรียบเทียบกัน

การให้ทานแต่ละครั้งนั้น จะให้ผลบุญหรืออานิสงส์มากหรือน้อยอย่างไรนั้น ขึ้นกับปัจจัยหลายๆ อย่างประกอบกัน ทั้งปัจจัยจากตัวผู้ให้ วัตถุสิ่งของที่ให้ และผู้รับทานนั้นด้วย ซึ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงแสดงเอาไว้ในที่หลายๆ แห่ง ทางผู้ดำเนินการได้รวบรวมจากพระไตรปิฎกหลายๆ สูตร รวมทั้งแหล่งความรู้อื่นๆ สรุปได้ดังนี้คือ

การทำบุญให้ทานนั้น เปรียบเสมือนการทานาปลูกข้าว โดยที่ผู้รับเป็นเหมือนนาข้าว ของที่ให้เหมือนเมล็ดพันธุ์ข้าว กิเลสของผู้รับและผู้ให้เหมือนเป็นวัชพืชในนาข้าวนั้น ความตั้งใจของผู้ให้เหมือนความตั้งใจในการหว่านเมล็ดพันธุ์ข้าวให้ตกลงในนา ไม่ให้กระจัดกระจายออกนอกนา ศรัทธาของผู้ให้เปรียบเหมือนปุ๋ย ปกติที่เกิดขึ้นกับผู้ให้เปรียบเหมือนน้ำ ผลบุญที่ผู้ให้ได้รับเปรียบเสมือนผลผลิตจากการทำนานั้น ผู้รับจึงได้ชื่อว่าเป็นเนื้อนาบุญ

การทานาปลูกข้าวนั้น ถ้าใช้ข้าวพันธุ์ดี ปลูกในนาข้าวที่มีดินดี ในขณะที่หว่านก็ตั้งใจหว่านให้ข้าวตกลงในท้องนาอย่างพอดี ไม่กระจัดกระจายสูญหายไปนอกนา มีน้ำบริบูรณ์ มีปุ๋ยอุดมสมบูรณ์ ไม่มีวัชพืชมาคอยแย่งอาหารต้นข้าว ผลผลิตที่ได้ย่อมมากมาย เต็มเม็ดเต็มหน่วยขึ้นใจ

การทำบุญด้วยวัตถุอันเลิศ ให้กับบุคคลอันเลิศ ปราศจากกิเลสเครื่องเศร้าหมองใดๆ ทำไปด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่มั่นคง ประกอบด้วยศรัทธาอันดี ถึงพร้อมด้วยปิติเบิกบานใจ ผลบุญที่ได้ย่อมไพศาลยิ่งขึ้น

คุณสมบัติของผู้ให้ทานที่จะได้บุญมาก

การที่ผู้ให้ทานจะได้รับผลบุญมากนั้น ตัวผู้ให้เองต้องประกอบด้วยคุณสมบัติดังนี้

- ให้ทานนั้นโดย**เคารพ** ทำความนอบน้อมให้ (มีความเคารพด้วยใจที่แท้จริง ไม่ใช่แค่เพียงร่างกาย)
- ให้ทานนั้นด้วย**มือตนเอง** (ถ้ายังต้องใช้ความพยายามมากเท่าไร จิตก็จะมีกำลังมากขึ้นเท่านั้น การทำบุญด้วยความรู้สึที่หนักแน่นมากเท่าไร ก็จะส่งผลให้ได้บุญที่หนักแน่นมากเท่านั้น)
- **เชื่อในกรรมและผลของกรรม** (ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกที่หนักแน่นเช่นกัน ไม่ใช่ว่าสักแต่ให้ๆ ไปเท่านั้น)
- มีความ**เลื่อมใส ศรัทธา**ในผู้รับทานนั้น (เหตุผลเช่นเดียวกับข้อก่อน)
- เมื่อให้แล้วเกิด**ปิติโสมนัส** จิตใจผ่องใส เบิกบาน
- ให้ทานเหมาะสมกับ**กาลเวลา** คือให้ในสิ่งที่ผู้รับต้องการในเวลานั้นๆ
- ให้ทานโดย**สละวัตถุทานนั้นอย่างแท้จริง** ไม่มีใจยึดเหนี่ยว ห่วงใยวัตถุนั้นอีก ไม่ว่าผู้รับจะเอาสิ่งนั้นๆ ไปใช้ทำอะไรหรือเมื่อไหร่
- เป็นผู้**มีจิตอนุเคราะห์**ให้ทาน คือให้โดยหวังประโยชน์แก่ผู้รับจริงๆ ไม่ใช่หวังประโยชน์แก่ตัวผู้ให้เอง
- รู้**สึกยินดี**ในการให้ทานครั้งนั้นทั้ง **3 กาล** คือทั้งก่อนให้ ขณะให้ และหลังจากให้ทานนั้นแล้วก็รู้สึกยินดี คือนึกถึงเมื่อใดก็ยินดีเมื่อนั้น ไม่ใช่ให้แล้วเสียใจในภายหลัง
- ให้ทานโดย**ไม่หวังผลตอบแทนใดๆ** ไม่หวังแม้แต่บุญที่จะได้รับ คือให้เพื่อให้จริงๆ แล้วผลบุญก็จะตามมาเอง

ลักษณะของวัตถุสิ่งของที่ใช้ให้ทานแล้วได้บุญมาก

วัตถุทานที่ใช้ทำบุญให้ทาน แล้วจะส่งผลให้ผู้ให้ทานนั้นได้รับอานิสงส์ผลบุญมาก มีลักษณะดังนี้คือ

- ให้ของที่**ไม่ใช่ของเหลือเดน** คือไม่ใช่เป็นของที่แม้ผู้ให้เองก็ไม่ต้องการแล้ว
- ให้ของที่**สะอาด** จัดเตรียมอย่าง**ประณีต**
- ให้ของที่**ได้มาโดยชอบธรรม** และผู้ให้มีสิทธิในการเป็นเจ้าของของนั้นจริงๆ
- ให้โดย**ไม่มีส่วนเหลือ** คือให้ของนั้นทั้งหมดที่มีอยู่ในขณะนั้น ไม่ใช่ให้อย่างขยักขยอน
- ถ้าของที่ให้**นั้นมีความสำคัญ มีความหมาย มีคุณค่า**สำหรับตัวผู้ให้เองมากเท่าไร ก็ยิ่งได้บุญมากขึ้นเท่านั้น เพราะผู้ให้ต้องเสียสละมาก เช่น คนยากจนให้ทาน **10 บาท** อาจได้บุญมากกว่า

เศรษฐีให้ทาน 1,000 บาทก็ได้ เพราะเงิน 10 บาทนั้นมีค่ามากสำหรับคนยากจน ในขณะที่เงิน 1,000 บาทเป็นเพียงแค่เศษเงินของเศรษฐี

- การให้อวัยวะของตนเป็นทาน ได้บุญมากกว่าการให้ทรัพย์สินนอกเป็นทาน
- การให้ชีวิตของตนเป็นทาน ได้บุญมากกว่าการให้อวัยวะเป็นทาน

คุณสมบัติของผู้รับที่จะทำให้ผู้ให้ได้บุญมาก

ผู้รับทาน หรือเนื่อนาบุญที่ดี อันจะส่งผลให้ผู้ที่ทำบุญด้วยได้บุญมากนั้น มีคุณสมบัติดังนี้

- เป็นผู้ที่มีศีลมาก และถือศีลนั้นได้อย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่เป็นคนทุศีล หรือต่อหน้าเป็นอย่างหนึ่ง แต่พอลับหลังกลับเป็นอีกอย่างหนึ่ง
- เป็นผู้ที่มีจิตเป็นสมาธิ สงบ ผ่องใส ไม่ถูกนิเวศทั้ง 5 ครอบงำ (ดูเรื่องนิเวศ 5 และวิธีแก้ไขในหมวดสมถกรรมฐาน (สมาธิ) ประกอบ)
- เป็นผู้ที่ปราศจากกิเลส หรือมีกิเลสเบาบาง หรืออย่างน้อยก็เป็นผู้ที่ปฏิบัติเพื่อให้หมดกิเลส ซึ่งจะทำให้ผู้ให้ได้บุญลดหลั่นกันไปตามขั้น
- การทำบุญกับสงฆ์ (สังฆทาน - การทำบุญโดยไม่เจาะจงผู้รับว่าต้องเป็นภิกษุรูปนั้นรูปนี้) จะทำให้ผู้ให้ได้บุญมากกว่าบุคคลิกทาน (การให้โดยเจาะจงผู้รับ) ทั้งนี้ต้องเป็นสังฆทานด้วยใจที่แท้จริง
- ลำดับขั้นของผู้รับ ที่จะทำให้ผู้ให้ได้บุญมากหรือน้อยนั้น ขอให้ดูรายละเอียดในเรื่องเวลามสูตร ในหมวดธรรมทั่วไป ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงจำแนกแจกแจงไว้อย่างชัดเจน

คุณสมบัติต่างๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ทั้งของผู้ให้ สิ่งของที่ให้ และผู้รับของนั้น ถ้ายังมีมากและสมบูรณ์มากเท่าใด ผลบุญที่ได้รับก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น แต่ถ้าคุณสมบัติดังกล่าวลดน้อยลงไปมากเท่าใด ผลบุญที่ได้ก็จะน้อยลงตามไปด้วย

หมายเหตุ

- ในส่วนของผู้รับทานนั้น ความปราศจากกิเลส หรือมีกิเลสเบาบาง (ผลจากการเจริญวิปัสสนา) มีผลให้ผู้รับได้บุญมาก มากกว่าสมาธิ
- สมาธิมีผลให้ผู้รับได้บุญมาก มากกว่าศีล

ทั้งนี้เพราะ**วิปัสสนา**ทำให้กิเลสหมดไปได้อย่างถาวร ทั้ง**กิเลสชั้นละเอียด** (อนุสัยกิเลส - กิเลสที่นอนเนื่องในขันธสันดาน หรือกิเลสในระดับจิตใต้สำนึก) **กิเลสชั้นกลาง** (กิเลสในระดับจิตสำนึก) **กิเลสชั้นหยาบ** (กิเลสที่ทำให้เกิดการแสดงออกทางกาย วาจา)

ในขณะที่**สมาธิ**นั้นสามารถข่มกิเลสในส่วนของ**นิรณ 5** ได้ในระดับของ**กิเลสชั้นกลาง** และ**กิเลสชั้นหยาบ**เท่านั้น ส่วนกิเลสชั้นละเอียดยังคงอยู่เหมือนเดิม และเมื่อสมาธิเสื่อมไปเมื่อใด กิเลสทั้งหลายก็กลับมาได้เหมือนเดิม

ส่วน**ศีล**นั้นเป็นแค่เพียงแต่ข่มกิเลสชั้นหยาบเอาไว้เท่านั้นเอง

ผู้รวบรวม

ธัมมโชติ

28 พฤศจิกายน 2543

สังฆทานที่แท้จริง

สังฆหรือสงฆ์นั้น ถ้าแปลตามตัวอักษรจะแปลว่า**หมู่** ในทางพุทธศาสนาจะหมายถึง**หมู่ของภิกษุหรือภิกษุณี** คำว่าสงฆ์นั้นจะมีความหมายในลักษณะรวมๆ ในรูปของกลุ่ม **หมู่คณะ** หรือ**สถาบันสงฆ์** คือจะไม่เฉพาะเจาะจงถึงภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง หรือภิกษุณีรูปใดรูปหนึ่ง

ซึ่งตามวินัยแล้ว ผู้จะดำเนินการใดๆ ในนามของสงฆ์ได้ จะต้องประกอบด้วยภิกษุ (หรือภิกษุณี) ตั้งแต่ **4 รูปขึ้นไป** ถ้าน้อยกว่านี้จะถือว่าไม่ครบองค์สงฆ์ เว้นแต่ในบางกรณีที่เป็น พระพุทธเจ้าก็ทรงอนุญาต ให้**สงฆ์แต่งตั้งภิกษุ (หรือภิกษุณี) รูปใดรูปหนึ่งให้ทำการในนามของสงฆ์ได้เช่นกัน** แต่ทั้งนี้ต้องทำการประชุมสงฆ์ก่อน เมื่อที่ประชุมสงฆ์เห็นพ้องต้องกัน ภิกษุ (หรือภิกษุณี) รูปนั้นก็จะมีสิทธิ์ดำเนินการในนามของสงฆ์ในวาระและโอกาสตามที่ประชุมกำหนดนั้นได้ (ถ้าจะไปดำเนินการอย่างอื่นหรือเวลาอื่นในนามของสงฆ์ ก็ต้องประชุมสงฆ์เพื่อพิจารณาแต่งตั้งอีกครั้ง)

สงฆ์มี 2 ฝ่ายคือ

- 1.) ภิกษุสงฆ์
- 2.) ภิกษุณีสงฆ์

สงฆ์มี 2 ประเภทคือ

- 1.) **อริยสงฆ์** คือสงฆ์ที่เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง คือเห็นแจ้งในธรรมอย่างแท้จริง ได้แก่ **อริยบุคคล**ทั้งหลาย ตั้งแต่โสดาปัตติมรรคบุคคล จนถึงพระอรหันต์ (ดูเรื่อง**อริยบุคคล 8 ประเภท** ในหมวดวิปัสสนา (ปัญญา) ประกอบ)
- 2.) **สมมติสงฆ์** คือเป็นสงฆ์โดยสมมติ ไม่ได้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง เพราะยังไม่เห็นแจ้งในธรรม ได้แก่ภิกษุ (หรือภิกษุณี)ที่ยังเป็น**ปุถุชน** ตั้งแต่ 4 รูปขึ้นไป สมมติสงฆ์นี้พระพุทธเจ้าก็ทรงอนุญาตให้ทำการในนามของสงฆ์ได้เช่นกัน

คำว่า**สังฆทาน**นั้น ก็หมายถึงการทำบุญให้ทานแก่สงฆ์นั่นเอง คือการให้ทานโดยไม่ได้เจาะจงตัวผู้รับด้วยใจที่แท้จริง ว่าจะต้องเป็นภิกษุรูปนั้นรูปนี้ ไม่ว่าใครจะเป็นผู้รับ ก็มีความยินดี พอใจเสมอกันหมด

สำหรับของที่ใช้ทำ**สังฆทาน**นั้น จะเป็นอะไรก็ได้ที่ใช้ทำบุญโดยทั่วไป เช่น อาหาร ของใช้ จีวร เครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นของใช้จัดใส่ถังพลาสติกอย่างที่เห็นกันทั่วไป เพราะ**จุดสำคัญ**ของ**สังฆทาน**คือการให้ทานแก่สงฆ์ โดยไม่เจาะจงตัวผู้รับนั่นเอง

การทำ**สังฆทาน**นั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่าให้**ผลบุญ**มากกว่า**ปาฏิบุคคลิกทาน**ทุกประเภท (ปาฏิบุคคลิกทาน = การให้โดยเจาะจงตัวผู้รับ) แม้ว่าผู้รับจะเป็น**พระพุทธเจ้า**ก็ตาม ทั้งนี้เพราะ**สังฆทาน**นั้นใจของผู้ให้จะเปิดกว้างกว่า**ปาฏิบุคคลิกทาน**นั่นเอง

ดังความในพระไตรปิฎก **ทักษิณวิภังคสูตร** พระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก์ ที่พระพุทธเจ้าตรัสแก่พระนางมหาปชาบดีโคตมี ที่ได้ทอผ้าด้วยมือตนเอง แล้วนำไปถวายพระพุทธเจ้าว่า

..... ดูกรโคตมี พระนางจงถวายสงฆ์เถิด เมื่อถวายสงฆ์แล้ว จักเป็นอันพระนาง ได้บูชาทั้งอาตมภาพและสงฆ์

..... ก็ทักษิณเป็น**ปาฏิบุคคลิกมี ๑๔** อย่าง คือ

ให้ทานในตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธ นี้เป็นทักษิณปาฏิบุคคลิกประการที่ ๑

ให้ทานในพระปัจเจกสัมพุทธ นี้เป็นทักษิณปาฏิบุคคลิกประการที่ ๒

ให้ทานในสาวกของตถาคตผู้เป็นพระอรหันต์ นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๓
 ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำอรรถผลให้แจ้ง นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๔
 ให้ทานแก่พระอนาคามี นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๕
 ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำอรรถผลให้แจ้ง นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๖
 ให้ทานแก่พระสกทาคามี นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๗
 ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำสกทาคามีผลให้แจ้ง นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๘
 ให้ทานในพระโสดาบัน นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๙
 ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำโสดาปัตติผลให้แจ้ง นี่เป็นทักษิणाปาฏิปุคคสิกประการที่ ๑๐
 ให้ทานในบุคคลภายนอกผู้ปราศจากความกำหนัดในกาม (ปุถุชนที่ได้สมาธิชั้นฌาน - ฌัมมโชติ) นี่เป็น
 ทักษิณาปาฏิปุคคสิก ประการที่ ๑๑
 ให้ทานในบุคคลผู้มีศีล นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๑๒
 ให้ทานในปุถุชนผู้ทุศีล นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๑๓
 ให้ทานในสัตว์เดียรัจฉาน นี่เป็นทักษิณาปาฏิปุคคสิกประการที่ ๑๔ ฯ

..... ใน ๑๔ ประการนั้น

บุคคลให้ทานในสัตว์เดียรัจฉาน พึงหวังผลทักษิณาได้ร้อยละ

ให้ทานในปุถุชนผู้ทุศีล พึงหวังผลทักษิณา ได้พันเท่า

ให้ทานในปุถุชนผู้มีศีล พึงหวังผลทักษิณาได้แสนเท่า

ให้ทานในบุคคลภายนอกผู้ปราศจากความกำหนัดในกาม (ปุถุชนที่ได้สมาธิชั้นฌาน - ฌัมมโชติ) พึงหวังผล
 ทักษิณาได้แสนโกฏิเท่า

ให้ทานในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำโสดาปัตติผลให้แจ้ง (โสดาปัตติมรรคบุคคล - ฌัมมโชติ) พึงหวังผลทักษิณาจน
 นับไม่ได้ จนประมาณไม่ได้

จะปวยกล่าวไปในพระโสดาบัน ในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำสกทาคามีผลให้แจ้ง ในพระสกทาคามี ในท่านผู้
 ปฏิบัติเพื่อทำอรรถผลให้แจ้ง ในพระอนาคามี ในท่านผู้ปฏิบัติเพื่อทำอรรถผลให้แจ้ง ในสาวกของตถาคตผู้
 เป็นพระอรหันต์ ในพระปัจเจกสัมพุทธ และในตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธ ฯ

..... ก็ทักษิณาที่ถึงแล้วในสงฆ์มี ๗ อย่าง คือ

ให้ทานในสงฆ์ ๒ ฝ่าย มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข นี่เป็นทักษิณาที่ถึงแล้วในสงฆ์ ประการที่ ๑

ให้ทานในสงฆ์ ๒ ฝ่าย ในเมื่อตถาคตปรินิพพานแล้ว นี่เป็นทักษิณาที่ถึงแล้วในสงฆ์ทั้ง ๒ ฝ่าย ในเมื่อตถาคต
 ปรินิพพานแล้ว นี่เป็นทักษิณาที่ถึงแล้วในสงฆ์ประการที่ ๒

ให้ทานในภิกษุสงฆ์ นี่เป็นทักษิณาที่ถึงแล้วในสงฆ์ ประการที่ ๓

ให้ทานในภิกษุณีสงฆ์ นี่เป็นทักษิณาที่ถึงแล้วในสงฆ์ประการที่ ๔

เผด็จสงฆ์ว่า ขอได้โปรดจัดภิกษุและภิกษุณีจำนวนเท่านี้ ขึ้นเป็นสงฆ์แก่ข้าพเจ้า แล้วให้ทาน นี่เป็นทักษิณาทันที่
ถึงแล้วในสงฆ์ประการที่ ๕ (เป็นการระบุจำนวนว่าจะให้ทานสงฆ์กี่รูป ในขณะที่ลำดับก่อนหน้านี้ไม่ระบุ
จำนวน - อัมมโชติ)

เผด็จสงฆ์ว่า ขอได้โปรดจัดภิกษุจำนวนเท่านี้ขึ้นเป็นสงฆ์แก่ข้าพเจ้า แล้วให้ทาน นี่เป็นทักษิณาทันที่ถึงแล้วใน
สงฆ์ประการที่ ๖

เผด็จสงฆ์ว่า ขอได้โปรดจัดภิกษุณีจำนวนเท่านี้ ขึ้นเป็นสงฆ์แก่ข้าพเจ้า แล้วให้ทาน นี่เป็นทักษิณาทันที่ถึงแล้ว
ในสงฆ์ประการที่ ๗ ฯ

..... ก็ในอนาคตกาล จักมีแต่เหล่าภิกษุโคตรภู มีผ้ากาสาละ (ผ้าข้อมน้ำฝาด หรือผ้าเหลือง - อัมมโชติ) พัน
คอ (คือไม่ห่มจีวรแล้ว แต่งกายอย่างคฤหัสถ์ แล้วใช้ผ้าเหลืองพันคอเพื่อให้เห็นว่าเป็นภิกษุ - อัมมโชติ) เป็น
คนทุศีล มีธรรมลามก คนทั้งหลายจักถวายทานเฉพาะสงฆ์ได้ ในเหล่าภิกษุทุศีลนั้น

..... ทักษิณาทันที่ถึงแล้วในสงฆ์แม้ในเวลานั้น เราก็กล่าวว่า มีผลนับไม่ได้ ประมาณไม่ได้

แต่ว่าเราไม่กล่าวปาฏิปุคคฺลิกทานว่ามีผลมากกว่าทักษิณาทันที่ถึงแล้วในสงฆ์โดยปริยายใดๆ เลย ฯ

.....

ผู้รวบรวม

อัมมโชติ

2 ธันวาคม 2543